

STANISŁAWOWSKI

Nr. 178.

Biblioteka Jagiellońska

Kraków

1 egz.

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 16.

T R E Ś Ć:

DZIAŁ URZĘDOWY.

	Str.
Poz. 88. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1938 r. w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę, oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Śniatynie	197
Poz. 89. Rozporządzenie Wojewody Stanisławowskiego z dnia 13 września 1938 r. o upoważnieniu starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń zastrzeżonych wojewodom w sprawach dotyczących zwalczania pryszczycy	217

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

DZIAŁ URZĘDOWY:

Poz. 88.**ZARZĄDZENIE****Ministra Spraw Wewnętrznych**

z dnia 27 lipca 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Śniatynie.

Na podstawie art. 408 pkt. 12 i 14, art. 409 pkt. 10, art. 410 pkt. 9 i 12 i art. 415 pkt. c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. nr 86, poz. 663) i ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. nr 56, poz. 405) na wniosek Wojewody w Stanisławowie z dnia 16 czerwca 1938

r. nr SS. 40/100/38, oparty na uchwale Rady Powiatowej w Śniatynie, zarządzam co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.**A. Urządzenia wodociągowe.**

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi, na stajnie, obory, chlewy i garaże, lub przeznaczonymi na przetwórnictwo produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jed-

nak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-ym na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonymi w § 1 w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdalną do picia, o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdalną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (źródeł) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie, do

rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do Kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność Gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku zwolnienie traci swoją ważność.

Kolonistom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkaniach, oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich (kosztem w obrębie nieruchomości źródeł wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego, zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego nie jest wystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. nr 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.**§ 9.**

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenie wodociągowe.**§ 10**

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonem zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyżeń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.**§ 11.**

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenie z powodu zamrażnięcia.

Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączenie z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie, należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.**§ 12.**

Zarząd Miejski poza przypadkami, przewidzianymi w obowiązujących przepisach, może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1. w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków grożących niebezpieczeństwem,
2. w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy,
3. w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu do hydrantów pożarnych,
4. jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych, zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1 w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.**§ 13.**

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą jako też wskutek robót wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu albo spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadomieni.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.**§ 14.**

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18, do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godz. 8.

Opłaty za korzystanie z wody.**§ 15.**

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem miejskim, albo powinny być połączone z tym wodociągiem, w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i

na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę użytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według uznania ryczałtowo lub według miesięcznych wskazań wodomierzy.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 94.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną dla celów przemysłowych, będą pobierane według specjalnych stawek, przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza, wynikłe z winy użytkowników, ponoszą właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszt trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych źródeł i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, na których żądanie i koszt źródła te i studnie zostały zbudowane, uiszcza opłatę według taryfy (§ 94).

§ 19.

Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości.

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza właściciel nieruchomości może zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do Kasy Zarządu Miejskiego na koszt badania kwotę, ustaloną w taryfie. Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach, ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę wpłaconą na koszt sprawdzenia wodomierza, oraz potrąca lub dodaje koszt wody, błędnie wykazanej, bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22.

Jeżeli przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta winna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące, poprzedzające zepsucie się wodomierza i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego, połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty niewiszeczone w terminie, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenie kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnictwo produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków, nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 25.

Nieruchomości prywatne niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu budynkami określonymi w § 24 powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1, jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych, tudzież do grup budynków jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 26.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanych budynkami, o których mowa w § 24, o

ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odpowiednimi kanałami ulicznymi.

§ 27.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach, względnie okresach ustalonych po myśli §§ 24, 25 i 26 Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowe urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 29.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do Kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski.

Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenie lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń — koszty naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiły skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki

w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należyte zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem przyczyny odroczenia traci ona moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 31.

W dzielnicach miast, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzane poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 32.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególnie gdy chodzi o nieruchomości, posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 33.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona o ile możliwości w każdej nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-gim mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą, lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecyjnych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny

być odprowadzone z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1. wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania itp.,
2. wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,
3. woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólnie splawną, lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 35.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

- a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,
- b) stałych odpadków gospodarstwa domowego, jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze itp.,
- c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów oraz produktów o temperaturze powyżej 40°C,
- d) substancyj wybuchowych i łatwopalnych jak benzyna, eter, alkohol itp.,
- e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczeniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40°C lub zawierających kwasy i osady należy je odpowiednio unieszkodliwić przez chłodzenie, neutralizację lub inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczenie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych itp., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36.

Przyłączenie drenażu domowego, jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych, mo-

że być dozwolone tylko pod warunkiem zastoso-
wania środków, uniemożliwiających zamulenie
przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawania
się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które
w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były
zabudowane, wymagane są przynajmniej nastę-
pujące urządzenia:

- a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny itp. za-
równo już istniejące jak i nowoustawione po-
winny być bezpośrednio połączone z prze-
wodem odprowadzającym tak, by ścieki były
odprowadzone do kanału ulicznego drogą
podziemną, do użytku zaś mieszkań, nieza-
opatrzonych w zlewy, należy urządzić na każ-
dym podwórku lub na wspólnym korytarzu
jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerp-
alnym wodociągowym należycie zabezpiecz-
onym od działania mrozu. W celach wenty-
lacji przewodów spustowych należy je wy-
prowadzić pod dach;
- b) na nieruchomościach zabudowanych przed
wejściem w życie art. 251 rozporządzenia
Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego
1928 r. o prawie budowlanym i zabudowa-
niu osiedli (Dz. U. R. P. nr 23, poz. 202)
w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub
więcej izb (2 pokoje i kuchnia) należy urzą-
dzić osobny ustęp splukiwany wodą. W przy-
padku znacznych trudności urządzenia ustę-
pu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ech
izb lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwol-
nić właściciela nieruchomości pod warun-
kiem urządzenia ustępu w inny sposób, do-
godny dla mieszkańców;
- c) na nieruchomościach, które zostały lub zosta-
ną zabudowane albo przebudowane po wej-
ściu w życie przepisu, powołanego wyżej
w punkcie b), w każdym samoistnym miesz-
kaniu, złożonym z dwóch lub więcej izb, po-
winien być urządzony ustęp splukiwany, o
wymiarach co najmniej 0.85×1.15 mm oraz
zlew kuchenny, dla mieszkań mniejszych,
niezaopatrzonych we własne zlewy, należy
na każde cztery mieszkania urządzić po jed-
nym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz

domu, z dogodnym dostępem dla mieszkań-
ców tych mieszkań;

- d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej
w punkcie b) dla mieszkańców nie posiada-
jących osobnych ustępów, należy urządzić
wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden
ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości,
ustępy te powinny być połączone z przewo-
dem domowym i zaopatrzone w należyte
splukiwanie, ilość oczek we wspomnianych
ustępach powinna być taka, aby na każdym
dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiada-
jących osobnych ustępów, przypadało co naj-
mniej jedno oczko, ilość ta może być odpo-
wiednio zmniejszona w przyszłości w miarę
urządzenia ustępów w poszczególnych miesz-
kaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we
wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski mo-
że zwolnić od obowiązku utrzymywania u-
stępu ogólnego;
- e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowied-
nie przebudować, zabezpieczyć należycie
przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w nale-
żyte splukiwanie i połączyć z kanałem miej-
skim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie
wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorni-
ków nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i
kłoaecze.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanali-
zacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i
zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim
materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w sku-
teczny sposób unieruchomić stare podziemne
przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieru- chomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części
nieruchomości, położonych niżej od dopuszczal-
nego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknię-
cia w czasie większych opadów atmosferycznych
zalewu nieruchomości wodami brudnymi z ka-
nału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanali-
zowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli

właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu zapomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzenie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie.

§ 42.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 40, poz. 350).

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44.

Urządzenia, które służyły do odprowadza-

nia ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim, lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18-tą do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do 8-ej.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi, albo powinny być połączone z tymi kanałami na podstawie § 24 i 25, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17), Zarząd Miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materiał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.**§ 48.**

Domowe urządzenie wodociągowe powinno posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny, oraz kurek spustowy dla całkowitego opróżnienia.

Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwiezienia instalacji.

Wodomierz.**§ 49.**

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe, zewnątrz budynku w studzience o wymiarach, wynoszących co najmniej 0.8×1.3 m i o głębokości 1.8 m z materiału trwałego, nie gnijącego ani kruszejącego, jak np. cegły, kamienia, betonu, żelazo-betonu itp.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0.6 m, w świetle zaopatrzonej w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.**§ 50.**

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1.50 m pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.**§ 51.**

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0.3 m pod podłogą.

Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym. Przeprowadzenia rur na strychach należy unikać. Ścienne przewody w budynkach mogą być prowadzone albo na powierzchni ścian, albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zamknięte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamuro-

wanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynkach tak, by były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynkach powinny być przytwierdzone do ścian za pomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer, w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, że niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynkach powinien być zaopatrzonej przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przełotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostokątnych, lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.**§ 52.**

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i siłkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków tzw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypiływ nagłe.

Przed wannami, zbiornikami klozetowymi i pisuarowymi należy ustawiać zawory przełotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionym jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawienie na poddaszach zbiorników bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakimkolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnice wylotów i przewodów.**§ 53.**

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem

- przy klozecie, pisuarze, bidecie, matrysku, polewacze pokojowej — 15 mm,
- b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm,
- c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub ulicz-

na — 25 mm,

- d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny, co najmniej — 40 mm.

Średnice przewodów do przyborów wskazanych wyżej powinny wynosić:

Przewody	do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d
			przy 40 cm	
do 2 wylotów	15 mm	20 mm	32 mm	50 mm
przy 3— 6 wylotach	20 "	25 "	40 "	80 "
przy 7—10 wylotach	25 "	32 "	—	100 "
ponad 10 wylotów	32 "	40 "	—	100 "

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

Przewody.

§ 54.

Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów.

W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmotowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych. Łączenie rur żeliwnych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek, tzw. krepowania

rur ocynkowanych stosować nie wolno. Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania itp. Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane za pomocą lutowania lub na holendry.

Wymiary i kształt rur wodociagowych, żeliwnych, kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych, obustronnie ocynkowanych, powinny wynosić stosownie do niżej podanych, wewnętrznych średnic rur:

średnica — 15 mm,	grubość ścianek 2.75 mm
" 20 "	" " 2.75 "
" 25 "	" " 3.25 "
" 32 "	" " 3.25 "
" 40 "	" " 3.50 "
" 50 "	" " 3.75 "

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych, grubościennych, powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica — 15 mm,	grubość ścianek 3.5 mm
" 20 "	" " 4.5 "
" 25 "	" " 5.5 "
" 32 "	" " 6 "

Wyżej podane grubości rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55.

Przewody odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego powinny być ułożone, o ile możliwości w kierunkach prostych, najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznię się dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną.

Przewody powinny być układane, o ile możliwości, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możliwości, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek do linii głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębianie przewodów.

§ 56.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0.30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.30 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 57.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien

być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonych wodą w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiednie spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku, pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i ażeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek 60%.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy 100 mm	—	0.03
" " " 150 "	—	0.02
" " " 200 "	—	0.015
" " " 250 "	—	0.01
" " " 300 "	—	0.01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub sułecyn okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. — W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedynczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalki lub pisuaru	50 mm
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalk lub pisuarów	70 mm
od klozetów wodnych	100 mm
od rynien deszczowych z ganków i balkonów	50—70 mm
od rynien deszczowych z dachów	100—150 mm

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchni, pralni, łazienek, pisuarów, pojedynczych klozetów, wpustów słajennych i piwnicznych itp.	100 mm
od dużych kuchni (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych	100—150 mm
od rynien deszczowych	150 mm
od głównego przewodu podwórz. i więcej w razie potrzeby.	150—200 mm

Przewody odpływowe, łączące się ze sobą, powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie łącząc przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem wymiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3.000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znacznie większego odpływu wód ściekowych należy wyznaczyć odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawić, o ile możliwości, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać

pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalk, pisuarów itp. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżniania się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie, spuszczenie wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możliwości, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0.5 m do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości od 1.5 do 1.0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedynczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcie wodne.**§ 62.**

Przyrządy kanalizacyjne przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyłoty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 m.

W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie. Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzającą zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcie wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery „U” lub „S”, zatrzymujące w sobie stałą wodę, mogą jednak być używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nieulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

- przy klozetach, pisuarach, zlewach, wanach, umywalkach itp. co najmniej — 75 mm,
- przy wpustach co najmniej — 100 mm,
- przy rurach deszczowych co najmniej — 100—150 mm.

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

- przy umywalkach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach itp. — 50 mm,
- przy miskach zlewowych, umywalkach, wanach i wpustkach podłogowych — 50 mm,
- przy miskach klozetowych — 100 mm,
- przy rurach deszczowych z ganków i balkonów — 50—70 mm,
- przy rurach deszczowych z dachów — 100 — 150 mm,

przy wpustach w suterynach i piwnicach — 100 mm,

przy wpustach podwórzowych — 150 mm.

Przyrządy kanalizacyjne z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekroju syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane.

Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.**§ 63.**

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalawu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowymi (§ 39), należy za urządzeniami zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalawu stosować zasuwę, zamykaną ręcznie o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasów ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, by nie hamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.**§ 64.**

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur dopływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.**§ 65.**

Wodę z podwórza, dróg i w ogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprze-

puszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości zabezpieczonej od zamarzania, tj. głębiej niż 1.45 m pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być zakryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (siłka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzonej w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie itp. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 67.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawione w taki sposób, ażeby był zapewniony do nich dostęp celem utrzymania czystości. Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe, lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia

wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzonej w siłko.

Rury przelewowe itp.

§ 68.

Rury przelewowe od rezerwarów, zbiorników wody deszczowej, fontanna i w ogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być połączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wprowadzać wprost na zewnątrz, lub łączyć z rurą zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Kłozety.

§ 69.

Kłozety powinny być urządzone w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary kłozetów na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0.85 m \times 1.15 m. Kłozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzonej w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1.2 m od podłogi powinny być nieprześliskliwe i zupełnie gładkie.

Kłozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanyj stropem z bezpośredniym wejściem z podwórza.

Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia kłozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski kłozetowe siedzeniowe powinny ze wszystkich stron być odkryte i dostępne dla utrzymania w czystości. Oszalowanie ich deskami, oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę wzniesioną nad posadzką.

Miski kłozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, że na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 25 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie splukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z twardego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm, umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1.25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną. Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczka), umieszczony nie niżej niż 1.6 m nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem ręczki.

Rury splukujące pomiędzy płuczka a miską powinny być ołowiane, żelazne, ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany.

Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płuczka z miską klozetową powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Przy każdym splukiwaniu miski powinno się wylewać z płuczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do splukiwania misek klozetowych można zastosować również inne urządzenia splukujące (np. przyciskowe), uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwki itp. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstąpienia od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 70.

Pisuary powinny być urządzone w formie gładkich muszeli ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne i w stałe lub periodyczne splukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2.5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób podany w § 66 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstąpienia od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otworki rewizyjne.

§ 71.

Na rurach odpływowych w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otworki rewizyjne do przeczyszczenia rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otworki (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0.80 m celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i palenisk pod kotłami, o ile one do tego celu są zdolne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.**§ 74.**

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczone pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możliwości przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.**§ 75.**

Ścieki fabryczne i przemysłowe oraz z większych garażów, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio nieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych, oraz przydatności przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.**§ 76.**

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków niżej w § 77 wyszczególnionych powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 77.

Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2 m od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowy i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych kamionkowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko

korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i w ogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenie odpływów od zlewów, umywalk lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żeliwne, ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

*** Materiał syfonów.****§ 78.**

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

- a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,
- b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce,
- c) przy średnicy 100 mm — dla pojedynczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materiału;
- d) przy średnicy 100 mm — przy grupowych ustępach wpustowych piwnicznych, łuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;
- e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c) powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.**§ 79.**

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe stosownie do mate-

riałów przewodowych odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterynowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, wpuszczane w powierzchnie podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 80.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 81.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 82.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej z betonu lub żelazo-betonu.

Materiały przewodów deszczowych spustowych.

§ 83.

Deszczowe rury spustowe od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m nad poziomem terenu, powinny być żeliwne. Powyżej 2 m ponad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy z rurą de-

szczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 84.

Wszelkie materiały i urządzenia używane do robót kanalizacyjnych powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, bąbli, złuszczeń, kamieni itp.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 60 mm, dla średnic 100 i 125 mm oraz 70 mm dla większych średnic.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów powinna posiadać 5—6 rowków pierścieniowych; zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać 8—9 takich rowków.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy 100 mm	—	16 mm
„ „ 150 „	—	18 „
„ „ 200 „	—	20 „
„ „ 250 „	—	22 „
„ „ 300 „	—	25 „

Szczegółowe warunki techniczne winny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego P. N. 1500—1507.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane

z czystego drobnoziarnistego surowca o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty bez pęknięć, bąbli, złuszczeń itp., posmółowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	50 mm	—	5 mm
"	"	70 "	— 5 "
"	"	100 "	— 6 "
"	"	150 "	— 6 "
"	"	200 "	— 6 "

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm	—	3.5 mm
"	"	70 "	— 3.5 "
"	"	100 "	— 4.5 "
"	"	150 "	— 4.5 "
"	"	200 "	— 4.5 "

Rury ołowiane.

§ 87.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewn. średnica	25 mm	grubość ścianek	3 mm
"	"	30 "	" 3.5 "
"	"	40 "	" 4 "
"	"	50 "	" 4 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać ściśle w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możliwości przecinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących

mogą być uwzględnione przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

- istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, nie wiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzenia, jako to umocowanie do ścian itp., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;
- istniejące przewody podziemne odpływowe, żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;
- istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie splukiwane wodą;
- zdadne do użytku zlewy kuchenne, umywalki i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;
- znajdujące się w stanie zdalnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 90.

Za czynności związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i za ich użytkowanie będzie pobierane:

- Za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

- a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego — zł 2,
- b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego — zł 3;

2. Za rozpatrzenie projektu:

- a) domowego urządzenia wodociągowego od formatu — zł 2,
- b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu — zł 3;

3. Za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy:

- a) domowego urządzenia wodociągowego — zł 5,
- b) domowego urządzenia kanalizacyjnego — zł 5;

4. Za przeprowadzenie rewizji i próbcę ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego:

- a) przy budynkach piętrowych — zł 20,
- b) przy budynkach parterowych — zł 10;

5. Za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia — zł 10;

6. Za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego:

- a) przy budynkach piętrowych — zł 20,
- b) przy budynkach parterowych — zł 10.

§ 91.

Oplatę ryczałtową za wodę użytą na potrzeby domowe pobiera się, licząc od każdej osoby, zamieszkałej na nieruchomości oraz od sztuki bydła rogatego i koni, w wysokości 0.50 zł miesięcznie przy pobieraniu wody z domowych urządzeń wodociągowych, oraz 0.20 zł przy pobieraniu wody ze studzien publicznych.

§ 92.

Ryczałtowa opłata za wodę użytą do czyszczenia pojazdów konnych bądź mechanicznych wynosi:

- a) od każdego powozu, bryczki, lub innego pojazdu konnego kwartalnie — 1 zł,
- b) od rejestrowanego samochodu ciężarowego lub osobowego kwartalnie — 3 zł.

§ 93.

Ryczałtowa opłata za prawo korzystania z wodociągu miejskiego na nieruchomościach, które powinny być połączone z wodociągiem miejskim, lecz w wyznaczonym terminie nie zo-

stały połączone, wynosi 50% opłat obliczonych według zasad podanych w §§ 91 i 92.

§ 94.

Ryczałtowa opłata za wodę ze wspólnych źródeł i studzien na nieruchomościach i ze źródeł ulicznych pobieraną na potrzeby domowe na nieruchomościach określonych w § 6 oraz na nieruchomościach, położonych przy ulicach i placach, na których nie ma wodociągu miejskiego, przy odległości 55 m od granicy danej realności do źródła ulicznego, wynosi 0.30 zł za 1 m³ wody a przy odległości większej niż 55 m, nie przekraczającej jednak 200 m — 0.15 zł za 1 m³.

Zużycie wody na każdą izbę miesięcznie przyjmuje się w ilości 1.7 m³.

§ 95.

Za wodę ze źródeł ulicznych, znajdujących się na placach targowych, Zarząd Miejski ma prawo pobierania opłat w wysokości 2 gr od wiadra 10-litrowego. Od opłat tych wolni są mieszkańcy miasta Śniatyna, uiszczający opłaty wodociągowe w myśl §§ 91, 92, 93 i 94.

§ 96.

Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo wstawienia wodomierza w każdym domu po uprzednim jednomiesięcznym powiadomieniu właściciela.

§ 97.

Przy pobieraniu opłat według wskazań wodomierza za wodę użytą na potrzeby domowe pobiera się za 1 m³ wody — 0.60 zł.

§ 98.

Za wodę użytą na cele przemysłowe, na cele ogrodnictwa, na potrzeby rolne, dla bydła domowego itp. pobiera się przy użyciu kwartalnym:

- do 500 m³ — za 1 m³ — 0.45 zł
- od 501 m³ do 1000 m³ — za 1 m³ — 0.40 zł,
- od 1.001 m³ do 10.000 m³ za 1 m³ — 0.35 zł,
- od 10.000 m³ do 25.000 m³ za 1 m³ — 0.25 zł,
- od 25.001 m³ do 50.000 m³ za 1 m³ — 0.20 zł,
- od 50.001 m³ do 100.000 m³ za 1 m³ — 0.18 zł,
- powyżej 100.000 m³ za 1 m³ — 0.15 zł.

Opłaty powyższe będą pobierane w tym przypadku, gdy właściciel nieruchomości zgodzi się na instalację i opłatę osobnego wodomierza w tym celu zainstalowanego, w przeciwnym razie będzie pobierana opłata określona w § 97.

§ 99.

Za wodę użytą według wskazań wodomierza przez urzędy państwowe i komunalne oraz w budynkach użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale itp. pobiera się opłatę w wysokości 75 % opłat przewidzianych w niniejszych przepisach.

§ 100.

Za wodę użytą na cele budownictwa pobiera się od 1 m² zabudowanej powierzchni:

- przy parterowych budynkach — 0.16 zł
- przy piętrowych budynkach — 0.24 zł

przy każdym dalszym piętrze podwyższa się opłatę o 0.04 zł od 1 m² zabudowanej powierzchni.

§ 101.

Za wodę użytą do gaszenia pożarów opłaty nie pobiera się.

§ 102.

Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań wodomierzy wynajmowanych odbiorcom wody będą pobierane następujące opłaty:

1. za korzystanie z wodomierzy miesięcznie:

- a) za wodomierz o średnicy dopływu 13 mm — zł 1.20,
- b) za wodomierz o średnicy dopływu 20 mm — zł 1.50,
- c) za wodomierz o średnicy dopływu 26 mm — zł 1.80,
- d) za wodomierz o średnicy dopływu 30 mm — zł 2.—,
- e) za wodomierz o średnicy dopływu 40 mm — zł 4.—,
- f) za wodomierz o średnicy dopływu 50 mm — zł 12.—;

2. za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm ustalonych przez Główny Urząd Miar — zł 5.—;

3. za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, rzeczywiste koszty naprawy z dodatkiem 20 % na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4. za odczytywanie wodomierza w wypadkach przewidzianych w § 17 ustęp 5-ty — zł 2.

§ 103.

Za korzystanie, względnie prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadze-

nia wód ściekowych z nieruchomości uiszcza się opłatę w wysokości 30 % opłaty za wodę.

§ 104.

Za roboty wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości pobiera się następujące opłaty:

1. za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 15 % na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenie od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym razie nie większa od 10 m;

2. za połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 15 % na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenie od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10 metrów;

3. za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych — rzeczywiste koszty roboty z dodatkiem 15 % na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4. za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszty roboty z dodatkiem 15 % na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

5. za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszty dozoru roboty i administracji miejskiej;

6. za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości źródeł wodociągowych — rzeczywiste koszty roboty z dodatkiem 15 % na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 105.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie z dniem

ogłoszenia ich w Stanisławowskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 106.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc obowiązującą przepisy dotychczasowe.

Za Ministra:

WŁ. KORSAK

Podsekretarz Stanu.

Poz. 89.

ROZPORZĄDZENIE Wojewody Stanisławowskiego

z dnia 13 września 1938 r.

o upoważnieniu starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń zastrzeżonych wojewodom w sprawach dotyczących zwalczania pryszczycy.

Na podstawie art. 108 pkt. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P.

z 1936 r. poz. 555) oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 czerwca 1938 r. o zezwoleniu wojewodom na upoważnianie starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń zastrzeżonych wojewodom w sprawach dotyczących zwalczania pryszczycy, zarządzam co następuje:

§ 1.

Upoważniam starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń w sprawach dotyczących zwalczania pryszczycy, a zastrzeżonych wojewodom w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. nr 77 poz. 673) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. nr 27 poz. 245).

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:

STEFAN PASŁAWSKI.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Poszukiwania.

I.

Walenty H y n e k, lat 41, syn Andrzeja i Marianny, zam. w Siennicy Królewskiej, gminy Siennica Różana, pow. krasnosławskiego, wydalil się z domu w niewiadomym kierunku, pozostawiając żonę Agnieszkę i 5 dzieci bez żadnych środków do życia.

Rysopis poszukiwanego: wzrost średni, twarz owalna, włosy szatyn, oczy siwe, ubrany w kurtkę zimową, spodnie długie cągowe koloru ciemnego, bosa, kapelusz siwy, posiada przy sobie książeczkę wojskową i zaświadczenie zarządu gminnego w Siennicy Różanej.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w. w. należy powiadomić Starostwo Powiatowe w Krasnymstawie z powołaniem się na pismo Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie z dnia 22 sierpnia 1938 r. nr PBE 5/47/38.

II.

Urząd Wojewódzki Warszawski poszukuje:

1) Piotra K a l i n o w s k i e g o, ur. w 1903 r., syna Pawła i Rozalii, który wydalil się bez

wymłodowania w czerwcu 1937 r. z Nowego Dworu, gm. Wawer, pow. warszawskiego, pozostawiając bez środków utrzymania żonę Modestę i 2 dzieci.

2) Helenę W o j e i e c h o w s k ą, ur. w r. 1904 w Karczewie, wdowa, córka Szczepana i Marianny z Całków, z zawodu handlarka, która wydalila się w październiku 1937 r. z osady Groszówka, pow. warszawskiego, pozostawiając bez środków utrzymania dwoje dzieci.

3) Józefa i Stanisławy małż. B a d u r ó w, którzy wyjechali w niewiadomym kierunku, pozostawiając bez opieki córkę Adelę w Wawrze pow. warszawskiego.

O wypadku ujawnienia miejsca pobytu w. w. należy powiadomić Urząd Wojewódzki w Warszawie z powołaniem się na pismo z dnia 8 sierpnia 1938 r. nr PB. IV. 2. 18.

III.

Odwołanie poszukiwań.

Urząd Wojewódzki Stanisławowski odwołuje poszukiwania za:

1) Józefem Z i ó ł k o w s k i m, ogłoszone

w nrze 9 Stanisławowskiego Dziennika Wojewódzkiego z dnia 25 czerwca 1938 r.

2) Józefem Chrobakiem, ogłoszone w nrze 4 Stanisławowskiego Dziennika Wojewódzkiego z dnia 15 marca 1938 r.

Wykaz włóczęgów i wyłudających wsparcia.

I.

Leon Żukliński, ur. 24 kwietnia 1905 r., syn Jana i Ludwiki, czując wstręt do pracy, włóczy się po kraju z dzieckiem, liczącym około 5 lat i wyłudza wsparcia na rachunek gminy opieki trwałej Kozłów I, województwo tarnopolskie.

Wsparcia udzielone w. w. nie będą przez gminę opieki trwałej zwracane.

II.

Petronela Fegona z Kałusza, przedstawiając za swoje około 4-tygodniowe dziecko jednej z mieszanek Żurawna, wyłudzała wsparcia z tytułu opieki społecznej.

Urząd wojewódzki stanisławowski podając powyższe do wiadomości prosi, w wypadku pojawienia się Petroneli Fegony z dzieckiem na terenie którejkolwiek z gmin, o przytrzymanie jej, odebranie dziecka i natychmiastowe zawiadomienie starostwa powiatowego kałuskiego.

Unieważnienia dokumentów.

Zgubiono zaświadczenie wojskowe wydane na nazwisko Augusta Stanisława 2-im. Głowackiego, ur. 1909 r., zamiesz. w Nadwórnej.

Zgubiono książeczkę wojskową wydaną na nazwisko Bazylego Czowhana, s. Jana, ur. 1900 r., zamieszkałego w Żukocinie.

Skradziono legitymację nauczycielską wydaną przez Inspektorat Szkolny w Stanisławowie na nazwisko Krystyny Hipsz, zamieszkałej w Burszynie.

Adres Redakcji i Admin.: Wydział Ogólny Urzędu Wojew. w Stanisławowie — Tel. Nr. 172.

Cena prenumeraty rocznie 22 zł. — kwartalnie 5 zł 50 gr. — Cena egzempl. pojedynczego 2 zł 25 gr.

Opłata za wiersz pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 40 groszy, za całą szpaltę 30 złotych, za stronę 60 złotych. Należność za prenumeratę i ogłoszenia należy uiszczać przez POCZT. KASĘ OSZCZ. na konto Nr. 503.636

Z drukarni i litografji St. Chowańca w Stanisławowie.